

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 169

16 Νοεμβρίου 2005

«Εἰς ἑαυτόν» (*)

Σέ τοῦτο τό κείμενο θέλω νά ἀποτυπώσω τόν ἀνήσυχο λογισμό μου. Τόν προβληματισμό μου καί τήν ἀγωνία μου, πού ἐκπορεύονται ἀπό τήν προσέγγιση καί τή μελέτη τῆς ἴδιας μου τῆς ὕπαρξης.

Μέ ἀναστατώνουν καί μέ συνθλίβουν δύο εὐρύτατα διαδεδομένες προσεγγίσεις τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, πού δέ συνταιριάζονται καί δέν οἰκοδομοῦν τήν ἀναγνώριση καί τήν καταξίωση. Ἡ μιά προσέγγιση ἀνεβάζει τόν ἄνθρωπο στά δυσθεώρητα ὕψη τῆς τελειότητας καί τοῦ μεγαλείου. Καί ἡ δεύτερη, πού συνοδοιπορεῖ στήν ἴδια ἱστορική στροφή, ἀλλά λειτουργεῖ ἀπαξιωτικά, τοῦ ἀφαιρεῖ τό κάλλος καί τήν ὑπεροχική μοναδικότητα καί τόν ἐντάσσει στά ἀσήμαντα, στά ἐφήμερα καί στά ἄχρηστα.

Ἐγγίζω τό δείκτη μου στίς δύο ἀντιφάσεις.

Ἡ πρώτη:

Κοινή διακήρυξη τοῦ ἀναπτυγμένου σημερινοῦ κόσμου εἶναι ἡ ὑπέρτατη ἀξία καί τά ἀπαράγραπτα δικαιώματα τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας. Τό πρόσωπο εἶναι τό καταξιωμένο ὑποκείμενο, πού ἀξιοποιεῖ τίς ἑλλογες καί τίς ἄλλογες δυνάμεις τῆς δημιουργίας. Ὁ σοφός καί ἐπιδέξιος ἐρευνητής τῆς συμπαντικῆς πραγματικότητας. Ἡ πλατειά, ὅσο καί ὁ κόσμος, δεξαμενή τῆς γνώσης. Ὁ σε-

(*) Ἀποσπάσματα ἀπό τόν πρόλογο τοῦ βιβλίου τοῦ Μητροπολίτη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου «Εἰς ἑαυτόν», πού κυκλοφόρησε πρὶν λίγες μέρες.

ναριογράφος και ὁ ἐκτελεστής τοῦ μεγάλου καί ἀτέλειωτου ἱστορικοῦ δράματος. Ὁ οἰκοδόμος ἢ ὁ καταλυτής τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὡστόσο, ἐκεῖνοι οἱ παράγοντες, πού φωτίζουν τό ἀνθρώπινο πρόσωπο καί μελωδοῦν τόν ὕμνο στήν «ὑπερέχουσα» ἀξία του, σβήνουν μονομιᾶς τούς προβολεῖς τοῦ θαυμασμοῦ, πνίγουν μέσα τους καί τό δοξαστικό οἶστρο καί κρεμοῦν στόν τράχηλό του τήν ἔνδειξη ταυτότητας, πού τόν γενεαλογεῖ ὡς ἀπόγονο τοῦ πιθήκου.

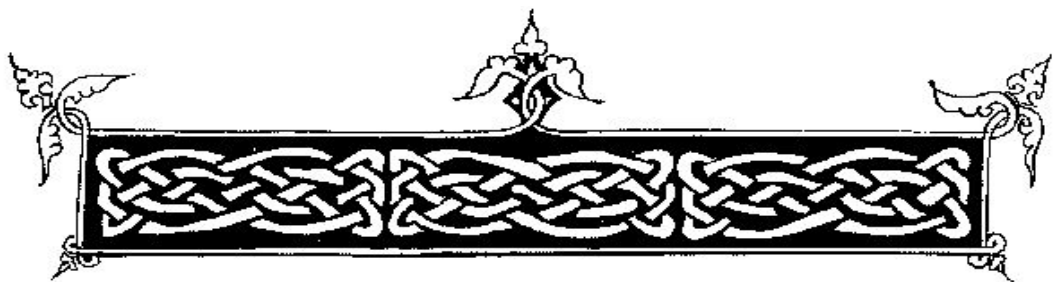
Καί ἡ δεύτερη ἀντίφαση:

Οἱ νομοθεσίες καί οἱ συμβάσεις καί οἱ διακηρύξεις τοῦ πολιτισμένου κόσμου ἰσχυρίζονται, πώς ἀσφαλίζουν τήν ἐλευθερία, τήν ἀξιοπρέπεια, τήν πρόοδο καί τήν εὐημερία τοῦ ἀνθρώπου, σέ ὁποιαδήποτε γωνιά τῆς γῆς μας καί ἂν κατοικεῖ. Ὅτι τοποθετοῦν «φυλές καί γλῶσσες» μικρούς καί μεγάλους, σοφούς καί ἄσοφους, σέ ἰσοῦπές βάθρο ἀξίας. Ὅτι μοιράζουν σέ ὅλους, τίμια, τά ἀγαθά καί τή μόρφωση. Ὅτι ἀναδεικνύουν σέ κοινό κτῆμα καί σέ κοινή κληρονομιά τόν ὑλικό πλοῦτο καί τά θησαυρίσματα τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὡραῖα λόγια, ἀλλά ἐνταγμένα σέ μιά τραγική ἀνακολουθία. Γιατί κανένας μας δέν ἀγνοεῖ, ὅτι, παράλληλα, δουλεύει καί μάλιστα σέ ἔντονο, ἀσταμάτητο, ρυθμό, ὁ σκοτεινός μηχανισμός ἐκμετάλλευσης τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Ἐκεῖνοι, πού συντάσσουν καί ὑπογράφουν τίς ἐξυψωτικές διακηρύξεις, δέ διστάζουν νά ἐγκληματήσουν κατὰ τοῦ ἀποδέκτη τῶν ὑποσχέσεων τους. Νά καταδικάσουν μυριάδες συνανθρώπων μας στήν πείνα καί στήν ἐξαθλίωση. Νά σπεύρουν τή φωτιά καί τό θάνατο, ἐκεῖ, πού ἡ λαχτάρα γιά ἐλευθερία ὑψώνει τείχη ἀντίστασης.

Κουρασμένος καί προβληματισμένος ἀπό τό περιδιάβασμα στό κοσμικό γήπεδο τῶν ἀντιφάσεων μας, προσπάθησα νά γυρίσω τή σελίδα. Νά κατευθύνω τό βλέμμα μου καί τήν προσοχή μου στή διακριτική, διάφανη καί ἀνυστερόβουλη ἀνθρωπολογία, πού μᾶς κληροδότησαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ σοφοί καί ἅγιοι. Οἱ ἀναγνωρισμένοι ὡς γνήσιοι δάσκαλοι τῆς Οἰκουμένης. Καί, ἀμέσως, ἀνοίχτηκε μπροστά μου ἡ ἐκκληζή. Ἐκεῖ, συνάντησα ἐμπειρία καί γνώση ἀτίμητη. Καθαρό φῶς. Λόγο κρυστάλλينو. Θεϊκή θαλπωρή. Μήνυμα πηγαιῖς ἐκτίμησης καί σεβασμοῦ στήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Εἶδα νά ἐρευνῶνται, μέ προσοχή καί νά ἐπισημαίνονται, μέ ἀκρίβεια, οἱ μικρότητες καί οἱ ἀδυναμίες τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου μας. Ἀλλά, ταυτόχρονα, νά διαγράφεται ἡ φωτεινή τροχιά, πού ἡ ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ χάραξε γιά τό τελειότατο πλάσμα Του, τόν ἄνθρωπο.

Ἡ κοινωνία μου μέ τό στοχασμό καί τή διδασχά τῶν Πατέρων γέννησε τοῦτο τό βιβλίο. Καί τό ἐμπιστεύομαι, ὡς κατάθεση ἄλλου λόγου καί ἄλλου μηνύματος στούς ἀδελφούς μου...

”Ακαρπη υπεράσπιση

Θά τολμήσω νά βάλω, σάν προμετωπίδα τούτου τοῦ κειμένου μου, τό μελαγχολικό στίχο τοῦ ποιητῆ Λαπαθιώτη:

*«Μὴ ζητᾷς νά μ’ ἀναστήσεις,
δέν μπορῶ».*

Μετά τή σαρωτική θύελλα τῶν ἀποκαρδιωτικῶν ἀποκαλύψεων, γιά τήν πολυκέφαλη διαφθορά τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου καί τόν ἐκπωματισμό τοῦ ἡθικοῦ (γράφε ἀνήθικου) βόθρου τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς, τά παπαγαλάκια τοῦ διάτρητου κλιμακίου ρίχτηκαν στόν ἀγῶνα, γιά νά ἀνασυντάξουν καί νά ἀναστηλώσουν τό θρυμματισμένο γόητρο τοῦ ἀφεντικοῦ τους. Δίχως δυναμική ἐξάρτηση θεολογικῆς καί ἡθικῆς ἐντιμότητας. Καί δίχως προοπτική ἐπιτυχίας. Διακινδύνευσαν ἐμφανίσεις στό πάλλο τοῦ δημοσιογραφίας, σάν μμητικά, δασκαλεμένα ὑποτακτικά ὄργανα. Ἡ σάν αὐτόκλητοι ἢ καλοπληρωμένοι συνήγοροι, πού ἐμπορεύονται τήν κολακεία. Μέ λόγο, πού προδίδει ἀμάθεια. Μέ ἐπιχειρήματα, πού λειτουργοῦν σάν ἀσύμβατα δεκανίκια. Μέ πειστικότητα μηδενική. Καί μέ ἀποτέλεσμα τήν καθολική διασπορά τοῦ ἀντιδραστικοῦ βιώματος τῆς ἀηδίας.

Χαρακτηριστικό, πού μιλάει ἀπό μόνο του, εἶναι τό γεγονός, ὅτι τήν υπερ-

άσπιση τοῦ κεντρικοῦ μοχλοῦ τῆς διαφθορᾶς, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, δέν τήν ἐπωμίστηκε ἡ σοβαρή πτέρυγα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μήτε προδυμοποιήθηκαν νά τή σιγοντάρουν οἱ προσεκτικοί καί εὐσυνείδητοι μελετητές τῆς μακραίωσης ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καί οἱ, ἀπό καθέδρας εἰδικότητας, κριτές τῶν σύγχρονων ἐξελίξεων. Οἱ ἀχθοφόροι καί στηλοβάτες τοῦ Ὁρθόδοξου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος δέ διακινδύνευσαν τό προσωπικό τους κύρος, γιά νά ἀμνηστεύσουν καί νά ἀναστηλώσουν τό Χριστόδουλο. Ἐμειναν ἀσάλευτοι στά ἔδρανα τῶν κριτῶν καί τῶν ἐπικριτῶν. Συνεχίζουν νά στηλιτεύουν, μέ διαλεκτική ἀδιαφιλονίκητη, τήν ἐκτεταμένη καί προκλητική διαφθορά τῆς «αὐλῆς» τοῦ καί τόν ἡθικό ξεπεσμό τῆς εὐρύτερης ομάδας τῶν συνοδοιπόρων του. Μέ τά δημοσιεύματά τους συμπληρώνουν καί ἐπικυρώνουν τή συγγραφή τῆς μαύρης βίβλου. Καταγράφουν τήν πονεμένη καί ἔντονη λαϊκή ἀντίδραση. Καί ὑποδεικνύουν στόν προβληματικό καί ἔνοχο Ἀρχιεπίσκοπο τίς δυό ἐναλλακτικές διεξόδους: ἢ τήν «τίμια κάθαρση», πού θά ἀποκαταστήσει τό κύρος τῆς ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας, ἢ τήν ὑποβολή τῆς

παραίτησής του από τόν άρχιεπισκοπικό θρόνο καί από τήν προεδρία τών Διοικητικών Σωμάτων τής Έκκλησίας τής Ελλάδος.

Στήν υπερασπιστική έμπροσθοφυλακή του κ. Χριστόδουλου στρατεύτηκαν μόνο οι άμφιλεγόμενοι καί οι ύποπτοι. "Όσοι έχουν μετοχή στή νομή του έκκλησιαστικού κορβανά. "Όσοι διακινούνται καί διαβιούν κάτω από τό πώμα του έκκλησιαστικού βόθρου. Καί όσοι ξεροσταλιάζουν στό βρώμικο αϋλόγυρο, άποβλέποντας στά ξεροκόματα τής άρχιεπισκοπικής εϋνοιας.

Ή στρωμάτωση τής διαλεκτικής.

Τά έπιχειρήματα τών άναστηλωτών(!!!) του άρχιεπισκοπικού γοήτρου εΐναι γνωστά καί τετριμμένα. Αϋτά, πού διατυπώθηκαν καί άναδιατυπώθηκαν, μέ προσποιητό θάρρος ή καί μέ προκλητικό θράσος, από τόν Άρχιεπίσκοπο καί τήν αϋλή του, κατά τό πολύμνηο διάστημα τής έκκλησιαστικής κρίσης, αλλά δέν έπεισαν. Χαρακτηρίστηκαν άσχετα ή φαιδρά. Καί προωθήθηκαν στόν κάλαθο τής περιφρόνησης.

Οί νεοσύλλεκτοι τής άμυνας άνέσυραν, μέ έπιπόλαιη βιασύνη, τά άρχιεπισκοπικά φληναφήματα καί τά λανσάρισαν στίς βιτρίνες τών μέσων μαζικής ένημέρωσης, μέ τή φρούδη έλπίδα, ότι θά συνεγείρουν σέ θαυμασμό του ήγέτικου προσώπου του καί σέ κροταλιστό χειροκρότημα. Για τήν ταμπακίερα, όμως, κανένας λόγος από τούς κόλακες άρθρογράφους. Για τό κλάμπ τών όμοφυλόφιλων, πού κύκλωσε καί ξπνιξε τό Ίερό Θυσιαστήριο, οϋτε μιλιά. Για τόν άθεσμο καί άμετρο πλουτισμό τών σύγχρονων Έπισκό-

πων, πού άποτελεΐ προδοσία τής άποστολικής διαδοχής τους καί κατάφωρη παραβίαση τών Ίερών Κανόνων, άκρα του τάφου σιωπή. Για τίς **under ground** διαπλοκές καί συνεργασίες του Άρχιεπισκόπου Χριστόδουλου μέ τά ύποκείμενα του ύπόκοσμου, πού έξυπηρετούν τίς άθεσμες σκοπιμότητες καί είσπράττουν άμοιβές καί άξιώματα, προσποιητή άγνοια καί πονηρή παράκαμψη. Τό μοτίβο τής υπερασπιστικής διαλεκτικής εΐναι στεγνή άντιγραφή του δημοσιογραφικού μάτς του Ίδιου του Χριστόδουλου. Ρίχνουν καί ξαναρρίχνουν τό μπαλάκι τής εϋθύνης για τήν άκατάσχετη σκανδαλογία στους έχθρους τής Έκκλησίας. Στούς παράγοντες, «πού πασχίζουν άκατάπαυστα νά κοντύνουν τό ήθικό καί ήγυτικό του άνάστημα καί νά τόν άποδείξουν άνάξιο καί άναποτελεσματικό ήγέτη τής Όρθόδοξης Έκκλησίας».

Μεταφέρω κάποια ένδεικτικά άποσπάσματα:

«Μιά πρώτη θεώρηση τής κρίσεως οδηγεί στό συμπέρασμα ότι άντικλησιαστικοί κύκλοι άνέλαβαν νά διασύρουν τήν Έκκλησία καί τόν προκαθήμενό της για λόγους ιδεολογικής άντιπαράθεσης προς τήν Έκκλησία...».

«Μιά άλλη άποψη εΐναι ότι ό άρχιεπίσκοπος ένόχλησε μέ τά λόγια του τήν άκοή τών πολιτικών πού διέκριναν τάχα στό πρόσωπό του ένα πιθανό άνταγωνιστή τους στήν πολιτική κοίνιστρα...».

«Μιά τρίτη άποψη εΐναι ότι ή πολεμική αϋτή εΐναι άπόρροια ξένων κέντρων έξουσίας, πού διαβλέπουν ότι ή Έκκλησία εΐναι μιά τεράστια λαϊκή δύναμη στήν Ελλάδα πού μπορεί νά κατεβάξει τόν κόσμο στά πεζοδρόμια,

πού μπορεί νά συλλέγει 3,5 εκατομμύρια ύπογραφῶν γιά τίς ταυτότητες, πού ὁ λόγος τῆς ἔχει ἀπήχηση στό λαό...».

Ἀμάθεια καί πονηριά. Ἀποπροσανατολισμός 100%. Ὁ μέσα χώρος βρωμάει. Καί ἐνοχοποιοῦνται γιά τή διασπορά τῆς δυσοσμίας οἱ περαστικοί διαβάτες, πού ἀναγκάζονται νά προχωροῦν κρατώντας τή μύτη τους. Δακτυλοδεικτοῦνται αὐτοί, ὡς οἱ ἀποκλειστικοί συντελεστές τοῦ δημοσιογραφικοῦ σάλου καί οἱ κύριοι ἐνοχοὶ τοῦ διασυρμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ διαπιστωμένη καί ὁμολογημένη σήψη.

Ἡ ἀλυσίδα τῶν ἡλεγμένων καί ἀδιάψευστων γεγονότων ἀνατρέπει τή σκηνοθετημένη υπεράσπιση.

Οἱ Ἑρακλεῖς τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου καί, κατά παραγγελία, ἀναστηλωτές τοῦ θρυμματισμένου Χριστοδουλικοῦ εἰδώλου λησμονοῦν, ἢ προσποιοῦνται ὅτι λησμονοῦν τήν τομογραφία τῆς πρόσφατης ἐκκλησιαστικῆς κρίσης, πού ἄφησε ἀναυδὴ τήν ἐλληνική Ὁρθόδοξη οἰκογένεια καί χτύπησε τήν καμπάνα τοῦ πένθους καί τοῦ πόνου ἀπ' ἄκρη σέ ἄκρη τῆς τιμημένης γῆς μας.

Τά τηλεοπτικά παράθυρα δέν ἔσπειραν δυσφημιστικό λόγο, γιά νά μειώσουν τό κύρος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου καί γιά νά κοντύνουν τό ἡγετικό μεγαλεῖο του. Φώτισαν καί ξαναφώτισαν τά ταμπλῶ τῆς ἔσχατης ἀθλιότητος, πού στεγάστηκε στά ἀρχιεπισκοπικά ἐνδιαιτήματα καί ξεχύθηκε, ὡς λαίλαπα σοδομητικῆς διαφθορᾶς, κατακαίγοντας τά ἀπαλά καί εὖ-

οσμα ἄνθη τῆς Ὁρθόδοξης Παράδοσῆς μας.

Οἱ ἀναφορές στίς ἀθλιότητες τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη δέν ἦταν συκοφαντίες καί βέλη ἐξοντωτικά ἐνάντια στό Χριστόδουλο. Ἦταν θρήνος καί κλαυθμός. Ἡ ἀναστάτωση στήν καρδιά τῆς Ἑλλάδας μας, στή Θεσσαλική Καρδίτσα, δέν ἦταν ἀποκύημα νοσηρῆς καί ἐκδικητικῆς φαντασίας. Ἦταν ἀγανάκτηση καί δικαιολογημένη ἀντίδραση τοῦ ἔντιμου ποιμνίου, τό ὁποῖο δέν μπορούσε νά ἀνεχθεῖ ἄλλο τόν ἐσμό τῶν «τοιούτων» (ὅπως ἔγραψε ὑπαινικτικά τοπικός δημοσιογράφος), πού θρονιάστηκαν στή γῆ τους καί ἀνέλαβαν τό ἔργο τοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ τῶν ἀγνῶν ψυχῶν τῆς νεανικῆς χορείας. Ἡ καμπάνα καταδίκης σέ ἓνα χρόνο φυλάκιση τοῦ Μητροπολίτη Κορίνθου Παντελεήμονα, πού ἤχησε ἀπό τίς αἰθούσες τοῦ Ἐφετείου, δέν ἦταν πλεκτάνη τῶν ἐκθρῶν. Ἦταν ὁ ἐλέκευς τῆς Δικαιοσύνης, πού ἔπese βαρύς (χωρίς καί νά ἐξαντλήσει τή διερεύνηση τῶν ὑπόλοιπων, πολλαπλῶν ἀδικημάτων του) καί ἄφησε ἐκθετο τό Χριστόδουλο καί ὅλα τά μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ ἐκπληξη καί κατάπληξη στό ἄκουσμα τῆς φιλοχρηματίας καί τοῦ ἁμετροῦ πλουτισμοῦ τῶν ἀνώτατων λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἦταν πλαστή διέγερση, ἔργο πονηρό τῆς ἄθειας προπαγάνδας. Ἦταν ὁ στεναγμός τῶν Ἱερέων τοῦ Ὑψίστου, πού βλέπουν τά παγκάρια τῶν Ἐκκλησιῶν τους νά ληστεύονται ἀπό τήν προϊσταμένη τους ἀρχή καί νά μὴν τοὺς ἀπομένουν λιανά, ἱκανά νά καλύψουν τοὺς μισθοὺς τῶν ἱεροψαλτῶν τους καί τῶν πάμφτωχων νεωκόρων τους.

Ὅλα, ὅλα, ὅσα κύλησαν στίς τη-

λεοράσεις καί στόν καθημερινό Τύπο, εἶναι γεγονότα. Θλιβερά, ἀπαίσια. Ἀλλά, διαπιστωμένα καί ἐπαληθευμένα.

Ἄλλωστε, ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν τόλμησε νά τά ἀμφισβητήσῃ. Μέ τόν ἀμυντικό λόγο του προσπαθεῖ, ἀδέξια, νά τά παρακάμψῃ. Ἀλλά δέ διακινδυνεύει νά τά ἀπορρίψῃ. Τά ὁμολόγησε, πολλές φορές, δημόσια. Καί ἀναγκάστηκε, σέ διαδοχικές δημόσιες ἐμφανίσεις του, νά ζητήσῃ συγγνώμῃ καί νά ὑποσχεθεῖ, ὅτι θά κινήσῃ κάθε νόμιμη καί κανονική διαδικασία, γιά νά ἀπομονωθοῦν οἱ ἔνοχοι καί γιά νά καθάρισῃ ἡ αὐλή τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τά μιάσματα.

Στήν ἑκτακτη Συνέλευση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας (18-19 Φεβρουαρίου 2005) ὁ κ. Χριστόδουλος εἶπε, ἀνάμεσα σέ πολλά ἄλλα:

«... Ὅπως ἀποδεικνύεται, ὑπάρχουν σέ ὅλες τίς βαθμίδες κάποιοι κληρικοί, πού ἔχουν προδώσῃ τήν Ἱερή ἀποστολή των, ἡ ἔχουν συμπεριφερθεῖ κατ' ἐπιταγήν τῶν ἐπιληψίμων ἀδυναμιῶν των. Δύο εἶναι τά βασικά ἀδικήματα τῶν κληρικῶν αὐτῶν: ἡ φιληδονία καί ἡ φιλαργυρία. Καί θά πρέπει νά παραδεχθοῦμε πῶς σέ κάποιο βαθμό εἴμαστε ὅλοι ἔνοχοι γιατί ἀπό ὅ,τι φαίνεται, ἀνεχθήκαμε αὐτές τίς καταστάσεις, ὅπου ὑπάρχουν, ἐφ' ὅσον τίς γνωρίζαμε, πού ἔχουν διαβουκολήσῃ τίς συνειδήσεις καί ἔχουν ἐκθέσει πρόσωπα καί τόν ἱερό θεσμό, πού ὑπηρετοῦμε. Εἴμαστε ὑπεύθυνοι διότι ἀπό μία κακῶς ἐννοούμενη πρόνοια γιά ἀποσόβηση μείζονος σκανδαλισμοῦ τοῦ λαοῦ, ἀποσιωπήσαμε ἔνοχες συμπεριφορές πού ἔφθασαν στή δημοσιότητα καί προκάλεσαν ἰσοπεδωτικά γιά

τήν Ἐκκλησία καί ὑποτιμητικά γιά τοὺς κληρικούς σχόλια. Εἴμαστε ὑπεύθυνοι ὅσοι ὄχι μόνον ἐπροστατεύσαμε, ἀλλά καί ἀνεχθήκαμε νά ὑπάρχουν στήν τοπική μας Ἐκκλησία κληρικοί ἀσυνεπεῖς πρὸς τήν ἀποστολήν των καί μετατρέψαμε τίς Μητροπόλεις μας σέ θερμοκήπια ἀθλιότητων...».

Ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κάνει τέτοιες ἐπισημάνσεις μπροστά στήν ὀλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί μπροστά στίς τηλεοπτικές κάμερες, πῶς νομιμοποιεῖται νά ἀλλάξῃ βιντεοταινία, κατά τίς κατοπινές τηλεοπτικές ἀνακοινώσεις του καί τίς καταφορές του καί νά φορτώσῃ τή λυματολάσπη τῶν βαρύτατων εὐθυνῶν στά πρόσωπα τῶν δημοσιογράφων ἢ τῶν προσωπικῶν ἀντιπάλων του, πού, δῆθεν, ἀγωνίζονται νά τόν γκρεμίσουν ἀπό τό θρόνο του; Καί, κατά προέκταση, ποιά πειστικότητα μποροῦν νά διοχετεύσουν στήν κοινὴ γνώμῃ τὰ φτηνά καί φαιδρά σκαριφήματα τῶν φασουλίδων τοῦ περιβάλλοντός του, πού κολπώνονται ἀπό τήν ψευδαισθησιμότητα, πῶς θά καταφέρουν νά τόν ξεπλύνουν ἀπό τήν ἔνοχὴ, νά τόν «καθάρουν» καί νά τόν ἐμφανίσουν αὐθεντικό φορέα τῆς ἀλήθειας καί τοῦ Πατερικοῦ ἥθους;

Σύνδρομο... τό πάτημα τῆς οὐρᾶς.

Πρέπει νά ὑπομνήσουμε καί στοὺς φασουλίδες καί στό ἀφεντικό τους, στόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο μιά ἄλλη παράμετρο. Ὡς ὑποχωρήσουμε, πρὸς στιγμή, στήν ἀπαίτηση, νά θεωρήσουμε τήν Ἀρχιεπισκοπή καί τόν προβληματικό τῆς ἔνοικο κυκλωμένους ἀπό στρατιές ἐκδρώων, πού βυσσοδομοῦν νά ἀνατρέψουν τήν κατεστη-

μένν τάξη (γράφει άταξία) και νά έξ-
οντώσουν τό ρέκτη και ήρωα έκκλησι-
αστικό ήγέτη. "Άς δεχτοϋμε, πρós χάρι
των ύπερασπιστών του, ότι ό Χριστό-
δουλος είναι ό «μεγάλος», ό «έμπνευ-
σμένος», ό «ικανός» νά άντιπαλαίσει
πρós τήν άπάτη και τήν κοινωνική ά-
δικία, ό άνθρωπος, πού «έκφράζει τόν
μέσο Έλληνα», πού «παράγει ιδεολο-
γία», πού «γίνεται σημεϊο άναφοράς»
ώστε «κανείς νά μή μπορεί νά τόν
άγνοήσει». "Άν όλα αυτά τά δεχτοϋμε,
βρισκόμαστε, αϋτονόητα, δεσμευμένοι
νά δεχτοϋμε ένα δεμελιακό άξίωμα. Ό
έκκλησιαστικός ήγέτης, πού χαράσσει
προοπτικές και άνοίγει δρόμους, πού
είναι έτοιμος νά συγκρουσεί μέ τήν
κυρίαρχη ύποκουλτούρα ή τήν άνερυ-
θρίαστη έκμετάλλευση, δέν πρέπει νά
τραβάει, πίσω του, ούρές. Δέν πρέπει
ό μανδύας του νά σκεπάει και νά νο-
μιμοποιεί τόν ήθικό βοϋρκο. Τό
ρασσοφορεμένο όμοφυλοφιλικό κλάμπ,
τούς «φιλήδονους» και τούς «φιλοχρή-
ματους», αϋτούς, πού τούς έχει κράξει
ό λαός ή τούς έχει στήσει ή Δικαιοσύνη
στό έδώλιο τοϋ ένοχου και τούς έχει
καταδικάσει, άκόμα και σέ φυλάκιση.
Ή ούρά ενός γενναιόφρονα Άρχιεπι-
σκόπου πρέπει νά είναι έλεύθερη από
βάρη ντροπής, καθαρή και εύκίνητη
και άπρόσβλητη από τούς θηρευτές
των ποικίλων αιτιάσεων.

Ή σημερινή πραγματικότητα, δυσ-

τυχώς, είναι τραγική. Ή ούρά τοϋ Χρι-
στόδουλου είναι φορτωμένη μέ άνεξί-
τηλο βοϋρκο. Μέ τά προσωπικά του
άτοπήματα. Και μέ τίς πομπές των ά-
γαπημένων του και εύνοημένων του
παραγόντων τοϋ ύπόκοσμου, πού ά-
ποτέλεσαν τήν αϋλή του και τήν πολϋ-
εδρη συνοδεία του. Έτσι, ό κάθε δημο-
σιογράφος και ό κάθε τηλεοπτικός
σχολιαστής μπορεί νά τήν πατάει, νά
τήν ξεσκίζει και νά βγάει στήν επιφά-
νεια τά δύσσομα λύματα.

Άπό κεί και πέρα, ή υπεράσπιση τής
«ήγετικής» φυσιογνωμίας τοϋ Χριστό-
δουλου καταντάει γελοιογραφία ή κέν-
τρισμα γιά βαθύτερο πάτημα τής οϋ-
ράς και άποκάλυψη τής σκοτεινής καμα-
ρίλας. "Όσο τά παπαγαλάκια επιμέ-
νουν, αϋτόκλητα ή έτερόκλητα, στήν κά-
λυψη, δά προκύπτει μεγαλύτερη και άπ-
δέστερη άποκάλυψη. "Όσο κεντοϋν, μέ
χρυσοκλωστή, τόν άρχιεπισκοπικό μαν-
δύα, τόσο οι βελονίες δά καταντοϋν τρύ-
πες, πού δά διοχετεύουν στόν κοινωνι-
κό στίβο τήν κρυμμένη βρωμιά και τήν
άπαξίωση.

Ό Χριστόδουλος δέν άναβαθμίζεται
πιά. Τό είδωλό του δέν άνασυγκολλείται
και δέν άναπλάθεται. Είναι τό σύντριμ-
μα. Δέν τοϋ μένει, παρά ή άπόσυρση.

«Μή ζητᾶς νά μ' άναστήσεις,
Δέν μπορώ».

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Πόσους όμοφυλόφιλους δεσποτάδες μετροϋσε ό Χριστό-
δουλος, πρίν γίνει Άρχιεπίσκοπος και πόσους μετράει σήμερα;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Ὡς προσφορά στους Ἱερεῖς ὅλης τῆς Ἑλλάδας, πού τούς ταράσσει καί τούς καταδυναστεύει ἡ δεσποτική αὐθαιρεσία, δημοσιεύουμε, σέ πρῶτο πλάνο, ἀποσπάσματα ἀπό τήν εἰσήγηση τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, μέ τήν ὁποία συνόδεψε τήν κατάθεση τοῦ Νόμου «Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων» στήν Ἱερά Σύνοδο.

Αἱ τηρητέαι βασικά κατευθύνσεις ἐν τῇ διοργανώσει τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης

...Εἰς τά πρῶτα βήματα αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία καί ὅταν ἀκόμη ἔζων οἱ Ἀπόστολοι καί εἰς τά πλαίσια τῆς ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ ἀσκήσεως τῆς διοικητικῆς ἐξουσίας, δι' αὐτῶν αὕτη ἥσκει καί τήν δικαστικήν ἐξουσίαν, ὅπου καί ὁσάκις παρίστατο ἀνάγκη...

Τοῦ χρόνου προϊόντος καί τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων μή δυναμένων νά εἶναι παρόντες παντοῦ καί εἰς κάθε περίστασιν, ἡ δικαστική ἐξουσία ἐπετράπη, ὅπως ἀσκήται ὑπό τῶν Ἐπισκόπων (Α' Κορ. ε' 1-5, Α' Θεσ. ε' 14).

Ὅθεν μετὰ βεβαιότητος δυνάμεθα νά εἴπωμεν, ὅτι φορεῖς τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας εἶναι οἱ Ἐπίσκοποι, ὡς διάδοχοι τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, ὑπό τούτων κατασταθέντες (Α' Κορ. στ' 1-8)...

Συντελεσθείσης διά τοῦ χρόνου πλήρως τῆς ἐξελίξεως τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐν αὐτῇ ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, καί μονιμοποιηθείσης, κατέστησαν οἱ Ἐπίσκοποι, ὡς διάδοχοι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐντός τῶν ὁρίων τῆς διαπεπιστευμένης αὐτοῖς περιοχῆς οἱ ὑπάτοι φορεῖς τῆς τε διοικητικῆς καί πάσης ἐξουσίας, καί τῆς δικαστικῆς τοιαύτης. Τά δέ Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια κατέλαβον τήν πρώτην θέσιν εἰς τήν βάσιν τῆς πυραμίδος, ἣν ἀπαρτίζουν τά πρὸς ἀπονομήν τῆς Δικαιοσύνης ἐπι-

πεφορτισμένα ἐκκλησιαστικά ὄργανα.

Ὁ συγκροτηθεὶς περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Νόμος εἰς τοῦτο ἀποβλέπει, εἰς τήν διοργάνωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης...

Ἡ ἀκεραιότης τοῦ Δικαστοῦ, τό ἀπροσωπὸληπτον.

Ὁ συμμετέχων εἰς τήν ἐκδίκασιν μιᾶς δικαστικῆς ὑποθέσεως, ὀφείλει νά ἐκφέρῃ τήν κρίσιν του ἀνεπηρέαστως, ἰστάμενος ὑπεράνω πάσης ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας. Τοῦτο ἀποτελεῖ τήν ἐννοίαν θεμελιώδους ἀρχῆς ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ ἔργου καί τοῦ καθήκοντος τοῦ Δικαστοῦ. Αὐτό ἐμπνέει ἐδραίαν πεποίθησιν περὶ ἐκπληρώσεως μιᾶς ἱεραῆς καί ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης, ὑποχρεώσεως πρὸς ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τοῦ δικαστικοῦ καθήκοντος καθ' οἷανδῆποτε τῶν περιπτώσεων καί προβολῆς αὐτοῦ ἐντός τοῦ ἱεροῦ χώρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης. Ἡ Δικαιοσύνη ἀπονέμεται ἐν ὀνόματι καί ἐξ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀκεραιότης τοῦ Δικαστοῦ, τό ἀπροσωπὸληπτον καί ἡ δικαστικὴ κρίσις αὐτοῦ ὑπὲρ πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν εἶναι ἀξιωματικὴ ἀπαίτησις.

Καί μόνον τό ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιερέως πρέ-

πει νά ἀποτελῇ ἐγγύησιν τῆς κατασφαι-
λίσεως τῆς ἀκεραιότητος εἰς τὴν δικαστι-
κὴν κρίσιν, τοῦ ἀπροσωπολήπτου καὶ τοῦ
ἀνεπηρεάστου αὐτῆς.

Πρὸς ἀποκλεισμόν πάσης ἐνδεχομέ-
νης ἔτι ὑπονοίας περὶ ἐλλείψεως συνδρο-
μῆς ἐκατέρου ἐκ τῶν ἀνωτέρω θεμελιωδῶν
ὄρων, τόσον τοῦ ἀπροσωπολήπτου, ὅσον
καὶ τοῦ ἀνεπηρεάστου, ἐν τῷ προσώπῳ
οἰοῦντο ἐκκλησιαστικοῦ δικαστικοῦ ὀρ-
γάνου, κυρίου ἢ βοηθητικοῦ, ὑπάρχει ἡ περί-
πτωσις ἐξαιρέσεως, εἴτε ὑποβαλλομένη
ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἰδίου
τοῦ δικαστικοῦ προσώπου, καθ' οὗ αἱ ὑπό-
νοιαί.

Ἀποκλείεται ἡ ἐξαίρεσις τοῦ Μητροπο-
λίτου ὡς προέδρου τοῦ ἐπισκοπικοῦ
Δικαστηρίου, ὡς ἀσκούντος κυριαρχικῶ δι-
καιώματι τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀπονομῆς τοῦ
Δικαίου. Ἐπίσης, ἀποκλείεται ἡ ἐξαίρεσις
τοσούτων μελῶν ἐκ παντός Ἐκκλησιαστι-
κοῦ Δικαστηρίου, ὥστε νά καθίσταται ἀδύ-
νατος ἡ διὰ τῶν ὑπολοίπων τακτικῶν καὶ
ἀναπληρωματικῶν συγκρότησις αὐτοῦ τοῦ
Δικαστηρίου.

Πρὸς μείζονα κατοχύρωσιν τοῦ ἀπρο-
σωπολήπτου καὶ ἀνεπηρεάστου ἐθεωρήθη
ἀναγκαῖον νά ληφθῶσι μέτρα τινά:

Συγκροτεῖται σῶμα ἀνακριτῶν. Οὗτοι εἶναι
Κληρικοί, εἰλημμένοι ἐξ ἐκάστης Μητροπο-
λιτικῆς περιφερείας: Θεολόγοι ἢ πτυχιού-
χοι ἄλλων ἀνωτέρων ἐκκλησιαστικῶν σχο-
λῶν ἢ ἀπόφοιτοι τοῦ Γυμνασίου, οἱ ὅποιοι
ὑποχρεοῦνται νά φοιτήσωσιν εἰς εἰδικὸν
φροντιστήριον, πρὸς ἀπόκτησιν εἰδικῶν
γνώσεων. Ὁ Μητροπολίτης, διὰ τοῦ οἰκείου
Μητροπολίτου, δύναται νά μετακαλέσῃ καὶ
ἀπὸ ὁμορον Μητροπόλιν Κληρικόν καὶ νά
ἀναθέσῃ εἰς αὐτόν τὴν ἐντολήν τῆς ἀνα-
κρίσεως.

Συνιστᾶται σῶμα Ἐκδίκων.

Συνιστᾶται σῶμα ἐκδίκων καὶ πρωτεκδί-
κων. Οὗτοι παρίστανται εἰς ὅλα τὰ Ἐκκλη-

σιαστικά Δικαστήρια, εἶναι δέ Κληρικοί,
κατέχοντες καὶ πτυχίον Νομικῆς Σχολῆς
καὶ προσλαμβάνονται κατόπιν ἐξετάσεων
καὶ προάγονται ὁμοίως. Ἡ ἐξεταστικὴ Ἐπι-
τροπὴ, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐξετάζονται,
ἀποτελεῖται ἐξ ἐνός Μητροπολίτου, ὀρι-
ζομένου ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐνός Ἀ-
ρεοπαγίτου, ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου
τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐκ τῶν Καθηγητῶν
τοῦ Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου
τῆς Θεολογικῆς καὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Συμμετοχὴ Δικαστικῶν προσώπων εἰς τὰ
Δικαστήρια.

Εἰς ἅπαντα τὰ Δικαστήρια μετέχουσιν,
ἔχοντες συμβουλευτικὴν ψῆφον, εἰς τό
Ἐπισκοπικόν Δικαστήριον εἰς Πρωτοδίκης,
ὃν ὀρίζει ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἢ μὴ ὑ-
πάρχουσης ἑδρας Πρωτοδικείου εἰς τὴν
ἑδραν τῆς Μητροπόλεως ὁ Εἰρηνοδίκης,
εἰς τό Πρωτοβάθμιον Συνοδικόν Δικα-
στήριον διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ
Μοναχοὺς, εἰς Ἐφέτης, ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ
Προέδρου τῶν Ἐφετῶν, εἰς τό Δευτεροβά-
θμιον Συνοδικόν Δικαστήριον πρὸς ἐκδίκαι-
σιν Ἐφέσεων κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ
Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ὁ ὡς
ἂν ὀρισθεῖς Ἐφέτης.

Πρωτοβάθμιον Δικαστήριον καὶ δευτε-
ροβάθμιον διὰ Ἀρχιερεῖς. Εἰς ἀμφοτέρα
μετέχει εἰς Ἀρεοπαγίτης, ὀριζόμενος ὑπὸ
τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Δικαστήριον διὰ τοὺς Συνοδικούς Ἀρ-
χιερεῖς καὶ διὰ τὸν Πρόεδρον τῆς Ἱ. Συνό-
δου. Τοῦτου μετέχει ὁ ὡς ἂν Ἀρεοπα-
γίτης.

Εἰς τὰ Δικαστήρια διὰ Ἀρχιερεῖς καὶ διὰ
τοὺς Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν Πρό-
εδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Ἐκδικὸς ἢ πρω-
τέκδικος ὀφείλει νά εἶναι ὁμοιοβάθμος πρὸς
τὸν κατηγορούμενον, τοῦτον δέ ὀρίζει ἡ
Ἱερά Σύνοδος ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιε-
ρέων.

Μόνιμος πρόεδρος.

Ὅρίζεται εἰς ἓκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων μόνιμος Πρόεδρος ὅστις προεδρεύει τοῦ Πρωτοβαθμίου καὶ Δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου διὰ Κληρικούς ἐγγάμους καὶ ἀγάμους, πρεσβυτέρους, ἱερομονάχους, διακόνους, ἱεροδιακόνους καὶ μοναχοὺς, καθὼς καὶ τοῦ Πρωτοβαθμίου δι' Ἀρχιερεῖς Δικαστηρίου.

Τοῦ Δευτεροβαθμίου διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς Δικαστηρίου προεδρεύει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἔργα τῶν Ἐκδίκων καὶ Πρωτεκδίκων.

Οὗτοι εἶναι οἱ εἰσηγηταὶ ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ ἐκτελοῦσιν οἰονεὶ ἔργα εἰσαγγελέως. Παραλαμβάνοντες τοὺς ἀρμοδίους φακέλλους δικογραφίων, μελετῶσιν αὐτοὺς καὶ ποιοῦνται τὴν εἰσήγησιν ἐνώπιον τῶν οἰκείων Δικαστηρίων, παρακολουθοῦσι τὴν δίκην καὶ εἰσηγοῦνται τὴν ποινὴν, ἥτις δέον νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν κατηγορούμενον, κατὰ τοὺς Θεῖους καὶ Ἱερούς Κανόνας, οὓς ὀνομάζουν, θεμελιοῦντες τὴν κατηγορίαν ἢ τὴν ἀθώωσιν αὐτοῦ.

Ὁ πρωτέκδικος ὁρίζει τοὺς ἐκδίκους, οἱ ὅποιοι ὀφείλουσι νὰ παρίστανται εἰς ὅλα τὰ κατὰ Μητροπόλεις συγκροτούμενα Δικαστήρια, ἐγκαίρως εἰδοποιούμενοι ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, οἵτινες καὶ ὁρίζουσι τὴν δικάσιμον μετ' εἰδησιν τούτων.

Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια.

Τὸ δικαίωμα πρὸς ποινικὴν δίωξιν κατὰ παντός παρεκτρεπομένου Κληρικοῦ, ἐκ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Κληρικῶν καὶ μοναχῶν, ἀνηκόντων εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἢ ἄλλας ὁμοδόξους Ἐκκλησίας καὶ ἐν Ἑλλάδι παρεπιδημούντων, ἀνήκει εἰς τὰ ἀσχοῦντα τὴν πειθαρχικὴν καὶ ποινικὴν δίωξιν Δικαστικά Ὑφάγια:

α) Τὸν Ἐπίσκοπον, κυριαρχικῶς δικαι-

ώματι ἀσχοῦντα τὴν πειθαρχικὴν καὶ ποινικὴν δικαιοσύνην, ἐν τῇ διαπεπιστευμένῃ αὐτῷ Ἐκκλησιαστικῇ Ἐπαρχίᾳ.

β) Τὸ Ἐπισκοπικόν Δικαστήριον.

γ) Τὸ Πρωτοβάθμιον καὶ τὸ Δευτεροβάθμιον Συνοδικὰ Δικαστήρια.

Ταῦτα ἐκδικάζουσι τὰς ὑποθέσεις τὰς ἀφορώσας εἰς Κληρικούς ἐκ τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν ἐγγάμους καὶ ἀγάμους, Πρεσβυτέρους καὶ Ἱερομονάχους, Διακόνους καὶ Ἱεροδιακόνους καὶ μοναχοὺς καὶ μοναχάς.

δ) Τὰ δι' Ἀρχιερεῖς Πρωτοβάθμιον καὶ Δευτεροβάθμιον Δικαστήριον καὶ

ε) Τὰ διὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, Πρόεδρον τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοὺς Συνοδικούς Δικαστήριον.

Ἀποδεικτικά μέσα.

Ὡς ἀποδεικτικά μέσα ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Δικαιοσύνῃ γίνονται δεκτά, ἡ ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου, οἱ μάρτυρες, ἡ αὐτοψία, ἡ πραγματογνωμοσύνη καὶ τὰ ἔγγραφα.

Ὁ ὄρκος τοῦ κατηγορουμένου ἀποκλείεται.

Οἱ μάρτυρες. Ἡ ἀναγκαιότης τῆς μαρτυρίας, ἐνόρκου, ἢ ἄνευ ὄρκου, ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, τὴν κυρίαν πηγὴν τοῦ Δικαίου. Πρὸς κατασφάλισιν τῆς ἀκεραιότητος μιᾶς μαρτυρικῆς καταθέσεως ἐναντι τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ ἀτελειῶν, ὑπάρχουσι διατάξεις ὁρίζουσαι, πρὸς τῷ ἀριθμῷ, καὶ ὠρισμένας ιδιότη-τας, ὧν ἡ συνδρομὴ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μάρτυρος εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαία, διότι τοποθετοῦσι τὴν ἠθικὴν τούτου προσωπικότητα ἐντὸς τῶν ὠρισμένων πλαισίων καὶ κριτηρίων. Ἀποκλείεται ἡ ἔκδοσις ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ ἐνός μόνον μάρτυρος. Ἡ μαρτυρία τοῦ μάρτυρος ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας. Διὰ τοῦτο ἐθεωρήθη πάντοτε ἀναγκαῖον καὶ χρήσιμον διὰ τὸν δικαστὴν ἡ

ΤΑ ΔΥΟ ΠΛΗΓΜΑΤΑ

Τὴν τελευταία διετία τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας δέχθηκε δυὸ σοβαρὰ πλήγματα. Δυὸ πλήγματα ἐτερόκλητα,

ἔρευνα τῆς ποιότητος τῆς προσωπικότητος τοῦ μάρτυρος ἠθικῶς. Ὁ μάρτυς πρέπει νὰ παρέχῃ τὰ ἐχέγγυα μιᾶς ἀληθοῦς μαρτυρίας, τῆς ἀξιοπιστίας. Οὕτως αἱ Διαταγαὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ὀρίζουσιν, ὅπως οἱ μάρτυρες εἶναι: «πραεῖς, ἀόρητοι, ἐπεικεῖς, ἀγαπητικοί, σώφρονες, ἐγκρατεῖς, ἀπόνηροι, πιστοί, θεοσεβεῖς. Ἡ γάρ τούτων μαρτυρία καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτῶν βεβαία καὶ διὰ τῆς ἀναστροφῆς αὐτῶν ἀληθὴς ὑπάρχει» (Διατ. Ἀπ. κεφ. 49, 4).

Ἐπειδὴ ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον, ὅπως ὁ μέλλων νὰ δικάσῃ δικαστὴς ἔχῃ προσωπικὴν ἀντίληψιν τῆς προσωπικότητος τοῦ μάρτυρος καὶ ἰδίαν ψυχολογίαν τούτου, ὀρίζεται ἐν τῷ Νόμῳ, ὅτι οἱ μάρτυρες προσέρχονται καὶ ἐξετάζονται καὶ προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου.

Ἡ τοιαύτη τῶν μαρτύρων ἐπὶ δικαστηρίου προσέλευσις καὶ προφορικὴ ἐξέτασις εἶναι δυνητικὴ, τῆς κρίσεως ἐπαφιεμένης εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Δικαστηρίου, νὰ ἀποφασίσῃ ἐὰν θεωρῇται ἀναγκαῖα ἢ ἐπ' ἀκροατηρίῳ ἐμφάνισις καὶ ἐξέτασις αὐτῶν.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον εἶναι πνευματικόν. Ἡ πνευματικότης αὐτοῦ διατηρεῖται καὶ πάλιν. Οἱ εἰς τὸ Δικαστήριον ἐμφανιζόμενοι καὶ ἐξεταζόμενοι μάρτυρες ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν ἀποχωροῦσι καὶ ἀναμένουσιν ἐκτός τῆς αἰθούσης τοῦ Δικαστηρίου εἰς ὠρισμένον τόπον, ἐν

ἀλλὰ μὲ κοινὸ παρανομαστή, ποὺ ἀνάγονται ἀποκλειστικὰ στὶς ἄστοχες ἀφενὸς καὶ στὶς σκόπιμες ἀφετέ-

ἀναμονῇ μήπως χρεισθῇ συμπληρωματικὴ τούτων μαρτυρία.

Οἱ μάρτυρες ἐξετάζονται ἐνὸρκως.

Ἡ αὐτοψία-πραγματογνωμοσύνη.

Αὐτοψία ἢ πραγματογνωμοσύνη ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀνακριτοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, ὅταν εἶναι ἀπαραίτητοι καὶ εἰδικαὶ γνώσεις, ἅς ὁ Ἀνακριτὴς ἢ ὁ Δικαστὴς δέν διαθέτουσιν.

Τὰ ἔγγραφα.

Ὡς ἀποδεικτικά μέσα χρησιμοποιοῦνται καὶ ἔγγραφα, ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν ὁποίων συνάγεται ἢ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου διάπραξις ἢ μὴ τοῦ ἐφ' ᾧ κατηγορεῖται παραπτώματος, ἐκκλησιαστικοῦ ἀδικήματος.

Τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως.

Τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως ἐπὶ ποινικῶν δικῶν, ἐνώπιον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων διεξαγομένων, φέρει ὁ κατήγορος. Εἰς περίπτωσιν ἀποτυχίας ὑποκειται εἰς τὴν ποινὴν τῆς ταῦτοπαθείας (Καν. ΣΤ' τῆς Β' Οἰκ. Συνόδου).

Ὁ αὐτὸς Κανὼν θέτει περιορισμούς καὶ ὅρους ὡς πρὸς τὴν ἱκανότητα τοῦ κατηγοροῦ, ἵνα κατηγορήσῃ ἕτερον Κληρικόν, Ἐπίσκοπον, Πρεσβύτερον κ.λ.π., ἀπαιτῶν ὅπως προηγηθῇ ἐξέτασις περὶ τῆς ὑπολήψεως τούτου (Καν. ΚΑ' τῆς Δ' Οἰκ. Συνόδου).

Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ἀκολουθεῖται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ὁ Νόμος 5383/32.

ρου ἐνέργειες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας. Καὶ οἱ δυὸ αὐτὲς δοκιμασίες ἐπληξάν τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν τρίτων, προβλημάτισαν τὸ πλήρωμα καὶ κυρίως ἐκλόνισαν τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ στὴν πνευματικὴ τοῦ ἡγεσίας.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ἀνάγεται στὴ μακρὰ διένεξη ποὺ ἀνέκυψε, «ὥς μὴ ὤφειλε», ἀνάμεσα στὶς δυὸ Ἐκκλησίες, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Βοσπόρου καὶ τὸ δεύτερο ἀναφέρεται στὸ θέμα τῆς περιβόητης κάθαρσης, ποὺ σὰν ἀπαίτηση καὶ σὰν αἴτημα τόσο πολὺ προβλήθηκε καὶ συζητήθηκε.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴ διένεξη μὲ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ εἴμεθα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κατηγορηματικοὶ καὶ ξεκάθαροι. Τὸ θέμα αὐτὸ δὲν ἔπρεπε, δὲ συνέφερε, καὶ σὰν Ἐκκλησία καὶ σὰν Ἔθνος, νὰ δημιουργηθεῖ καὶ μάλιστα νὰ πάρει τέτοιες ὀλέθριες διαστάσεις. Ἡ ἐκκίνηση ἔγινε δυστυχῶς ἀπὸ τὸ δικό μας ἐκκλησιαστικὸ χῶρο, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ἡγεσίας. Καὶ ξεκίνησε μονομερῶς. Χωρὶς καμμιά προσυνεννόηση. Χωρὶς καμμιά ἐπαφὴ μὲ παράγοντες καὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς. Χωρὶς καμμιά εἰδικότερη καὶ σοβαρὴ μελέτῃ ἐκατέρωθεν. Μέχρι τότε καὶ οἱ δυὸ πλευρές, μὲ τὶς τότε ἡγεσίες τους, εἶχαν δεχθεῖ, καλῶς ἢ κακῶς, μία παγίως διαμορφωμένη κατάστασι ἀναφορικὰ μὲ τὸ ἐπίμαχο θέμα τῶν λεγομένων (ἀστόχως) Μητροπόλεων τῶν «Νέων Χωρῶν» καὶ κανεῖς, διαβλέποντας τὸν κίνδυνο τῶν ἐξελίξεων, δὲν ἐπιχειροῦσε μονομερεῖς προσεγγίσεις στὸ ιδιόρρυθμο αὐτὸ

καθεστῶς, γιὰ τὸ λόγο ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐκκλησιαστικὲς τοῦ διαστάσεις, εἶχε καὶ προέχουσες εὐαίσθητες ἐθνικὲς παραμέτρους καὶ ἡ ὅποιαδήποτε ἐπέμβαση ἢ παρέμβαση στὸ ρυθμὸ λειτουργίας αὐτοῦ τοῦ συστήματος ἔπρεπε νὰ γίνεταί «μετὰ φόβου Θεοῦ», ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ μετὰ ἀπὸ σοβαρὴ μελέτῃ.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ἔπαρση (τότε) τῆς ἡγεσίας τῆς παρενβῆ μονομερῶς. Καὶ σὲ πρώτη φάση προέβαλε τὸ θέμα τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν σ' ὅλες τὶς Μητροπόλεις καὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ τῶν «Νέων Χωρῶν». Ἐπιστρατεύθηκε μάλιστα πρὸς τοῦτο καὶ Ἱεράρχης νὰ διατυπώσῃ εἰδικὴ εἰσήγηση. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα οἱ ἐξελίξεις καὶ τὰ γεγονότα εἶναι γνωστά. Λεκτικὲς ἀντεγκλήσεις καὶ δηλώσεις, καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρές, ἦταν στὸ προσκήνιο τῆς καθημερινῆς δημοσιότητας ἀπὸ τὴν ἔντυπη καὶ ἠλεκτρονικὴ δημοσιογραφία. Ἡ ἀμφισβήτηση τοῦ περιεχομένου καὶ τῶν ὁρῶν τῆς Συνοδικῆς (Πατριαρχικῆς) Πράξης τοῦ 1928 ἦταν στὸ ἐπίκεντρο αὐτῆς τῆς διαμάχης. Φράσεις, ὅπως «ἐὰν θέλουν πόλεμο», «ἔχουμε πλήρη τὴ φαρέτρα», «ἄλλα λένε μέσα, ἄλλα ἔξω» κλπ, καθὼς καὶ ἡ προβολὴ ἀπόψεων γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ἀνευθυνολογῶντες «παραθυριστές» τῶν τηλεοράσεων, ἐβάρυναν αἰσθητὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἀτμόσφαιρα, μὲ κορυφαῖο γεγονὸς τὴν ἐπιβολὴ ἀπὸ τὴ διευρυμένη Πατριαρχικὴ Σύνοδο, ποὺ συνήλθε εἰδικὰ

στο Φανάρι, τοῦ «Ἐπιτιμίου Ἀκοινωνησίας» στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν. Οἱ περαιτέρω λεπτομέρειες περιττεύουν.

Καὶ ποιά ἦταν ἡ κατάληξη; Ἡ ἄτακτη ὑποχώρηση τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ὑποταγὴ τῆς στὶς ἀξιώσεις τοῦ Πατριαρχείου μὲ τὴ δήλωση ὅτι ἀποδέχεται πλήρως τὴ Συνοδικὴ Πράξη τοῦ 1928 «... καὶ ὅλους αὐτῆς τοὺς ὅρους...». Καὶ ἐπανήλαμε στὴν ἀφετηρία μας. Οἱ ἐπιπτώσεις καὶ οἱ ἐντυπώσεις γιὰ τὴν ἐλλαδικὴ Ἐκκλησία ἦταν ἄκρως δυσμενεῖς. Καὶ τὸ σοβαρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ κατακόρυφη μείωση τοῦ κύρους τῆς καὶ ἐναντι τῶν τρίτων καὶ ἐναντι τοῦ πληρώματος, ἀφοῦ οἱ πάντες ἀντιλήφθηκαν πόσο ἄστοχες καὶ βεβιασμένες ὑπῆρξαν οἱ ἐνέργειες ἐκείνων ποὺ τὶς ξεκίνησαν.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ πλῆγμα ποὺ δέχθηκε τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρεται στὸ πολὺ ἐπικαίρο καὶ φλέγον θέμα τῆς «κάθαρσης». Ἔχουν γραφεῖ τόσα πολλά, ποὺ οἱ ἐπαναλήψεις τους περιττεύουν. Πρὶν ξεσπάσει τὸ δημοσιογραφικὸ «τσουνάμι» ὅλα τὰ γεγονότα τῶν σκανδάλων ἦταν γνωστὰ στὴν ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας. Εἶχαν γίνει κοινὸ ἀνάγνωσμα καὶ εὐτράπελο θέαμα στὶς ἐφημερίδες καὶ στὶς τηλεοράσεις. Καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση ἀδιαφοροῦσε καὶ ἐκώφευε. Καὶ τὰ ἀντιπαρερχόταν, ἄλλοτε μὲ τὴ μέθοδο τῆς παροχῆς ἐξηγήσεων, ποὺ κρίνονταν «ἐπαρκεῖς», ἄλλοτε γιατί οἱ καταγγελίες προέρχονταν ἀπὸ ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ

Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἀπὸ «ἀκοινωνήτους» κληρικοὺς καὶ ἄλλοτε μὲ χίλιες δυὸ προκλητικὲς αἰτιολογίες. Παράγοντες ἐκκλησιαστικοὶ καὶ μὴ, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης, ἔκρουαν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιὰ ιδιόρρυθμες ἠθικὲς ιδιαιτερότητες καὶ οικονομικὲς συμπεριφορὲς καὶ ἀνώτατων ἀκόμη κληρικῶν.

Εἶναι κλασσικὴ ἡ περίπτωση καταγγελίας σὲ βάρος Ἱεράρχη μὲ ἐπίσημη ἀναφορὰ Ἡγουμένης γνωστοῦ Μοναστηριοῦ, ποὺ μετέφερε τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη τῆς στὸν ἴδιο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, τὸ περιεχόμενο αὐτῆς τῆς καταγγελίας τὸ ἐπιβεβαίωνε καὶ ἐν ἐνεργείᾳ τότε Μητροπολίτης. Καὶ ποιά ἦταν ἡ θέση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας; Ἦταν νὰ τὰ ἀντιπαρέλθει ὅλα αὐτὰ (τότε) καὶ νὰ διατηρήσει (τότε) τὸ Δεσπότη αὐτὸ στοὺς κόλπους τῆς, γιὰ νὰ δίνει τὶς εὐλογίες καὶ τὶς νουθεσίες του στὸ πλῆρωμα.

Ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας συνταράχθηκε καὶ θορυβήθηκε πολὺ, ὅταν ξέσπασε ἡ δημοσιογραφικὴ λαίλαπα στὶς ἀρχὲς τοῦ 2005. Τότε ἀκούσαμε τὸν θορυβηθέντα Ἀρχιεπίσκοπο ἀπὸ τοὺς δέκτες τῶν τηλεοράσεων νὰ ἐκφράζει τὴ μετάνοιά του, νὰ ζητάει συγγνώμη καὶ νὰ δηλώνει, ὅταν οἱ ἀποκαλύψεις διαδέχονταν ἡ μία τὴν ἄλλη, ὅτι στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν πράγματι καὶ «φιλήδονοι» καὶ «φιλοχρήματοι» κληρικοί. Καὶ ἐκπληκτοὶ τὸν ἀκούσαμε ἀκόμη σὲ κάποια συνέντευξή του, ποὺ δόθηκε στὸ forte τῶν γεγονότων, νὰ

ὁμολογεῖ τὸ σφάλμα καὶ τὸ δικό του καὶ τῆς Ἱεραρχίας γιὰ τὴν μέχρι τώρα ἀπραξία τους.

Καὶ ἐνῶ στὶς κρίσιμες ἐκεῖνες στιγμὲς μιλοῦσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σὲ πληθυντικὸ ἀριθμὸ γιὰ «φιλήδονους» καὶ «φιλοχρήματους» κληρικοὺς (βλ. καὶ Ἀρχιερεῖς), τώρα ποὺ κόπασε (πρὸς τὸ παρόν;) ὁ δημοσιογραφικὸς θόρυβος (ἄραγε φυσιολογικά;), τὸ μόνο, ποὺ εἶδαμε, σὰν ἀποτέλεσμα τῆς ἐπίμονα ἐπαγγελλόμενης αὐτοκάθαρσης, ἦταν ἡ «ἐκπτώση», ποὺ ἐπιβλήθηκε κατ' ἀνάγκη καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἄλλη πλέον διέξοδος, σὲ ἓνα μόνο Μητροπολίτη, καὶ μάλιστα μὲ παράδοξες καὶ συνοπτικές διαδικασίες ἀμφίβολης σκοπιμότητας. Καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, τοὺς ὁποίους εἶχε ἐγγίσει ὁ δημοσιογραφικὸς θόρυβος οὐδὲν τὸ ἐλεγκτέον καὶ οὐδὲν τὸ μεμπτόν! Καὶ κατὰ λαϊκότερη ἔκφραση Δὲν τρέχει τίποτε!». Καὶ «ἀπελύθησαν ἐν εἰρήνῃ» καὶ ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ καὶ οἱ «καταγγελεῖς συκοφάντες(;)» καλύτερα. Κάθε ἐχέφρων καὶ καλόπιστος ἐκτιμητὴς ἀντιλαμβάνεται ἀσφαλῶς ὅτι ἔχουμε ξεπεράσει κατὰ πολὺ τὰ ὅρια τῆς σοβαρότητας.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ. Ἀναφερθήκαμε σὲ δυὸ κραυγαλέα καὶ χαρακτηριστικὰ περιστατικά. Στὸ θέμα τῆς διένεξης μὲ τὸ Πατριαρχεῖο, μὲ τὴν μειωτικὴ γιὰ τὸ κύρος τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας κατάληξή του καὶ στὸ θέμα τῆς κάθαρσης, μὲ τὰ ἀπογοητευτικὰ ἀποτελέσματα τῆς. Καὶ ἀπὸ τὴν παράθεση

καὶ ἀνάλυση αὐτῶν τῶν περιστατικῶν ἀντιλαμβάνεται κανεὶς πόσο ἄστοχες καὶ βεβιασμένες, ἀλλὰ καὶ πόσο ἄτακτες καὶ σκόπιμες ὑπῆρξαν οἱ ἐνέργειες τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης. Ἡ ζημιὰ ὅμως στὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἔγινε. Καὶ εἶναι σοβαρὴ καὶ σπουδαία. Γιατί ὁ λαός, ποὺ τὰ γνωρίζει ὅλα, καὶ τὰ γνωρίζει πολὺ καλὰ, βλέπει μὲ ποιοὺ τρόπο ἢ ἡγεσία του ἀντιμετωπίζει τέτοια φαινόμενα. Καὶ βλέποντας αὐτὲς τὶς ἐνέργειες θλίβεται καὶ πονεῖ πολὺ. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι ἡ εἰκόνα, καὶ δυστυχῶς ἡ γενικὴ εἰκόνα, ποὺ σχηματίζει γιὰ τὴν πνευματικὴ του ἡγεσία, εἶναι ἀπογοητευτικὴ.

Σύν.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία μας βρίσκεται σέ συνεχή κρίση. Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἱερραρχίας μέ ἐγκύκλιό της (21/2/2005) ὁμολογεῖ ὅτι «σημεῖα καί τέρατα», συνέβησαν «μέ πρωταγωνιστές κληρικούς παντός βαθμοῦ, πού ἐσκανδάλισαν τό λαό καί ὕψωσαν στή συνείδησή του λογισμούς ἀμφιβόλους καί ἀπορίες συντριπτικές». Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παραδέχεται ὅτι σκάνδαλα «φιλοχρηματίας καί φιληδονίας» καταρρακώνουν τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας. Ὑποσχέθηκε κάθαρση, καί ὁ λαός χάρηκε. Ὁ καιρός, ὅμως, πέρασε καί κάθαρση δέν εἶδε ὁ λαός. Εἶδε, ἀντίθετα, τόν Ἀρχιεπίσκοπο νά περνᾷ στήν προσφιλή γι' αὐτόν ἀντεπίθεση ἀπό ἄμβωνος (δικός του εἶναι, τόν κάνει ὅ,τι θέλει...). Γιά νά διασκεδάσει τίς ὀδυνηρές ἐντυπώσεις στό λαό γιά τά συμβαίνοντα, προβάλλει τό κοινωνικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, καί ἐφορμᾷ κατά τῶν «ἐχθρῶν» Τῆς, οἱ ὅποιοι δημοσιοποιοῦν τά «σημεῖα καί τέρατα», πού συμβαίνουν στό περιβάλλον Τῆς ἀσκώντας κριτική γι' αὐτά, καί δέν προβάλλουν, στό βαθμό πού κατ' αὐτόν ἔπρεπε, τά ἱδρύματα, πού συντηρεῖ καί τά χρηματικά ποσά πού διαθέτει γιά τό καλό τῆς κοινωνίας μας.

Ἄλλο, ὅμως, ἡ κοινωνική προσφορά τῆς Ἐκκλησίας καί ἄλλο ἡ σήψη, πού κυριαρχεῖ στό χωρο Τῆς, τήν ὁποία στηλιτεύουν ἀκόμα καί ἄνθρωποι εὐμενῶς διατεθειμένοι ἐναντι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅπως ὁ Σ. Ι. Καργάκος, πού γράφει: «Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχασε τήν εὐκαιρία νά γίνει ὁδηγός γιά πολλούς ἀνθρώπους σέ Δύση καί Ἀνατολή. Ἀντίθετα, δείχνεται ὡς παράδειγμα πρὸς ἀποφυγήν... Πολλοί νέοι πού, κατά τά τελευταῖα χρόνια, εἰσηλθαν στό χωρο τοῦ κλήρου-χωρίς νά λείψουν κι ἐδῶ οἱ τιμητικές ἐξαιρέσεις-δέν μῆκαν ἀπό εὐλάβεια. Ὅσοι (καί μιᾶμε γιά μή τιμητικές περιπτώσεις) δέν μῆκαν λόγω κάποιας ἀναπηρίας, μῆκαν ἀπό φιλοδοξία: νά κάνουν καριέρα... Ὅχι νά προσφέρουν, ἀλλά νά τοὺς προσφερθοῦν» («Εὐθύνη», Σεπτ. 2005). Τό αἷτημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου νά προβάλλονται ἐπιτεύγματα καί νά καλύπτονται προβλήματα, δέν ἔχει οὔτε εὐαγγελική οὔτε πατερική θεμελίωση. Εἶναι τυπικό «ἐπικοινωνιακό» τρίκ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου καί δόγμα «πολιτικῆς ὀρθότητος» τῶν δημαγωγῶν. Σέ τελευταία ἀνάλυση, εἶναι στρουθοκαμηλισμός: πάσχεις ἀπό καρκίνο στό συκώτι, καί καυχᾶσαι πού τό

στομάχι σου λειτουργεί κανονικά!

Τά ἔσοδα τῆς Ἐκκλησίας προέρχονται ἀπό τό λαό, πού τά καταθέτει «παρά τούς πόδας» τῶν ἡγετῶν Τῆς τῶν κληρικῶν. Χρέος κάθε πιστοῦ εἶναι ἡ οἰκονομική στήριξη τῆς Ἐκκλησίας γιά τό ἔργο Τῆς, τήν πνευματική, δηλαδή, ἠθική καί ὑλική ἀντίληψη καί οἰκοδομή τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, γενικότερα, τῆς κοινωνίας. Τό χρήμα αὐτό ἀνήκει σ' ὅλο τό πλήρωμα, ὡς κοινός ἱερός πλοῦτος. Ἡ τίμια διαχείρισή του ἀποτελεῖ ἐπιτακτικό καί ἀναπόδραστο χρέος κάθε κληρικοῦ. Συνιστᾷ ἱεροσυλία πρῶτου μεγέθους καί ἐμπαιγμό τῶν πιστῶν, ὅταν σεβαστά ποσά ἀπό αὐτόν ἐνθυλακῶνται γιά νά κατατεθοῦν σέ τραπεζικούς λογαριασμούς ἀετονύχιδων, κληρικῶν ἢ λαϊκῶν καί νά ἐπενδυθοῦν σέ «ὑπεράκτιες ἐταιρίες» ἢ ἄλλες μπιζνες, κάποτε παράνομες. Τό χειρότερο, ἑκατομμύρια εὐρώ ἀπό τό ἱερό αὐτό χρήμα πᾶνε γιά διαφθορά συνειδήσεων. Ὡς ἀλλοτε «λαδώνουν» διωκτικές καί δικαστικές ἀρχές, ὥστε νά καλύπτουν ἐπαίσχυντες συμπεριφορές κληρικῶν. Ὡς ἀλλοτε δωροδοκοῦν ἢ ἐκβιάζουν παράγοντες τῶν ΜΜΕ νά πᾶσουν νά ἀσχολοῦνται μέ τά γαργαλιστικά καί σκανδαλώδη «σημεῖα καί τέρατα» τοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας, ἀντίθετα δέ, νά ἐξυμνοῦν τούς κρατοῦντες, καί νά θάβουν ὅσους αὐτοί θεωροῦν ἀντιπάλους τους. Ὡς ἀλλοτε ἡ κατάσταση φτάνει στά ὅρια τῆς βλασφημίας: τό ἱερό χρήμα ἀντί γιά τήν προκοπή τῆς κοινωνίας χρησιμοποιεῖται γιά τή διάβρωση τοῦ κοινωνικοῦ ἴστοῦ. Γιά τή διαφθορά τῆς κοινωνίας! Ὡς ἀλλοτε, Κύριε!

Τά παραπάνω δέν ἀποτελοῦν κουβέντες καφενεῖου. Πολλές ἀποχρώσεις ἐνδείξεις, προερχόμενες μέσα ἀπό τό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, τά τεκμηριώνουν. Σημερινός Μητροπολίτης, πού ἐλέγχεται ἀπό τήν Ἱ. Σύνοδο γιά ὑποπτες καταθέσεις μεγάλων ποσῶν σέ Τράπεζες τοῦ ἐξωτερικοῦ, παραδέχτηκε τήν ὑπαρξή τους μέ ἐπίσημο ἔγγραφό του πρὸς τήν Ἱεραρχία, ἐπισημαίνοντας, ὅμως συγχρόνως, ὅτι καί ἄλλοι Μητροπολίτες διατηροῦν παρόμοιους λογαριασμούς, καί μάλιστα πιό εὐτραφεῖς ἀπό τούς δικούς του. Ἡ κατηγορία αὕτη, ἐφ' ὅσον δέν συγκεκριμενοποιεῖται, πέφτει σέ πολλούς, ἂν ὄχι σέ ὅλους τούς ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες. Ὡς ἀλλοτε, ἔχει γίνει γνωστή ἡ διαπλοκή ἐπιόρκων δικαστῶν μέ ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ σχετικές ὑποθέσεις βρίσκονται ἤδη κάτω ἀπό δικαστική ἔρευνα. Τέλος ὅσον ἀφορᾷ στά ΜΜΕ, ἀποτελεῖ διαχρονική τακτική ὁ ἐπηρεασμός τους ἀπό τήν ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας. Φίλος τοῦ ἀείμνηστου Σεραφεῖμ, ὁ δημοσιογράφος Γ. Καλοκαιρινός ἔγραψε πρὸ ἐτῶν ὅτι ὁ «Γέρος» ἔδινε σέ «καλούς φίλους» δημοσιογράφους «μηνιαῖο ἐπιμίσθιο σεβαστό» γιὰτί ἔγραφαν ὑπέρ αὐτοῦ («Καθημερινή», 9-2-2003).

Τελικά, ποιοί εἶναι οἱ πραγματικοί ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας; Ὅσοι ἐλέγχουν δημόσια τά συμβαίνοντα μέσα σ' Αὐτήν, κάποτε μέ κακόβουλα κίνητρα, ἢ ὅσοι, μέσα ἀπό τό χῶρο Τῆς, Τή διασύρουν μέ τήν πολιτεία τους καί ὑπονομεύουν τό ἔργο Τῆς;